

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 29. julija 2019*

„Predhodno odločanje – Skupna politika na področju azila in subsidiarne zaščite – Skupni postopki za priznanje mednarodne zaščite – Direktiva 2013/32/EU – Člen 46(3) – Podrobna in *ex nunc* presoja – Člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah – Pravica do učinkovitega pravnega sredstva – Obseg pristojnosti prvostopenjskega sodišča – Neobstoj reformatoričnega pooblastila – Zavrnitev pristojnega upravnega ali parasodnega organa, da se uskladi z odločbo tega sodišča“

V zadevi C-556/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (upravno in delovno sodišče v Pécsu, Madžarska) z odločbo z dne 5. septembra 2017, ki je na Sodišče prispela 22. septembra 2017, v postopku

Alekszij Torubarov

proti

Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik, R. Silva de Lapuerta, podpredsednica, A. Arabadjiev, predsednik senata, A. Prechal, predsednica senata in M. Vilaras, predsednik senata, A. Rosas, E. Juhász, M. Ilešič (poročevalec), M. Safjan, D. Šváby, C. G. Fernlund, C. Vajda, N. Piçarra, sodniki, L. S. Rossi, sodnica, in I. Jarukaitis, sodnik,

generalni pravobranilec: M. Bobek,

sodni tajnik: I. Illéssy, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 8. januarja 2019,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za A. Torubarova T. Fazekas in I. Bieber, ügyvédek,
- za madžarsko vlado M. Z. Fehér, G. Koós in M. M. Tátrai, agenti,
- za slovaško vlado B. Ricziová, agentka,
- za Evropsko komisijo M. Condou-Durande in A. Tokár, agenta,

* Jezik postopka: madžarščina.

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 30. aprila 2019

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 46(3) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (UL 2013, L 180, str. 60) v povezavi s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Alekszijem Torubarovom in Bevándorlási v Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (urad za priseljevanje in azil, Madžarska, v nadaljevanju: urad za priseljevanje), ker je ta zavrnil prošnjo prvonavedenega za mednarodno zaščito.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2011/95/EU

- 3 Člen 1 Direktive 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite (UL 2011, L 337, str. 9) določa:

„Namen te direktive je določitev standardov glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite.“

- 4 Člen 2 Direktive 2011/95 določa:

„V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

(a) ‚mednarodna zaščita‘ pomeni status begunca in status subsidiarne zaščite [...]

[...]

(d) ‚begunec‘ pomeni državljana tretje države, ki se zaradi utemeljenega strahu pred preganjanjem zaradi rasne, verske, nacionalne pripadnosti, političnega prepričanja ali pripadnosti določeni družbeni skupini nahaja izven države, katere državljan je, in ne more ali zaradi tega strahu noče izkoristiti zaščite te države, ali osebo brez državljanstva, ki se nahaja izven države prejšnjega običajnega prebivališča zaradi enakih razlogov, kot so navedeni zgoraj, in se ne more ali zaradi tega strahu noče vrniti vanjo, in za katera se ne uporablja člen 12;

[...]

(f) ‚oseba, upravičena do subsidiarne zaščite‘ pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki ni opredeljena kot begunec, a je bilo v zvezi z [njo] dokazano, da obstajajo utemeljeni razlogi za prepričanje, da bi se zadevna oseba, če bi se vrnila v izvorno državo, ali

v primeru osebe brez državljanstva, v prejšnjo državo stalnega prebivališča, soočila z utemeljenim tveganjem, da utrpi resno škodo, kot je opredeljena v členu 15, in za katero se člen 17(1) in (2) ne uporablja, in ki ne more ali zaradi takega tveganja noče izkoristiti zaščite te države;

[...]“

5 Poglavlja od II do VI te direktive se nanašajo na presojo prošenj za mednarodno zaščito, pogoje, ki jih morajo izpolnjevati begunci, status begunca, pogoje subsidiarne zaščite in status subsidiarne zaščite.

6 Člen 13 navedene direktive, naslovljen „Priznanje statusa begunca“, ki spada v njeno poglavje IV, določa:

„Države članice priznajo status begunca državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva, ki izpolnjuje pogoje za begunca v skladu s poglavjema II in III.“

7 Člen 14 Direktive 2011/95, naslovljen „Preklic, odvzem ali zavrnitev podaljšanja statusa begunca“, ki je del istega poglavja IV, določa:

„1. Pri prošnjah za mednarodno zaščito [...] države članice preklicajo, odvzamejo ali zavrnejo podaljšanje statusa begunca državljanu tretje države ali osebe brez državljanstva, ki ga je priznal vladni, upravni, sodni ali parasodni organ [...].

[...]

4. Države članice lahko preklicajo, odvzamejo ali zavrnejo podaljšanje statusa, ki ga je beguncu priznal vladni, upravni, sodni ali parasodni organ [...]

[...]“

8 V členu 15 te direktive, naslovljenem „Resna škoda“, ki je del njenega poglavja V, so našteje vrste resne škode, ki dajejo pravico do subsidiarne zaščite.

9 Člen 18 navedene direktive, naslovljen „Priznanje statusa subsidiarne zaščite“, ki je del njenega poglavja VI, določa:

„Države članice priznajo status subsidiarne zaščite državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva, ki izpolnjuje pogoje za subsidiarno zaščito v skladu s poglavjema II in V.“

10 Člen 19 Direktive 2011/95, naslovljen „Preklic, odvzem ali zavrnitev podaljšanja statusa subsidiarne zaščite“, ki je del istega poglavja VI, določa:

„1. Pri prošnjah za mednarodno zaščito [...] države članice preklicajo, odvzamejo ali zavrnejo podaljšanje statusa subsidiarne zaščite državljanu tretje države ali osebe brez državljanstva, ki ga je priznal vladni, upravni, sodni ali parasodni organ [...].

2. Države članice lahko preklicajo [...] status subsidiarne zaščite [...], ki ga je priznal vladni, upravni, sodni ali parasodni organ.

[...]“

Direktiva 2013/32

11 V uvodnih izjavah 18, 50 in 60 Direktive 2013/32 je navedeno:

„(18) V interesu držav članic in prosilcev za mednarodno zaščito je, da se o prošnjah za mednarodno zaščito odloči, kakor hitro je to mogoče, brez poseganja v ustreznost in celovitost obravnave, ki je v teku.

[...]

(50) V skladu s temeljnim načelom prava Unije je, da je zoper odločbe v zvezi s prošnjami za mednarodno zaščito [...] na razpolago učinkovito pravno sredstvo pred sodiščem.

[...]

(60) Ta direktiva spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki so priznana z Listino. Namen te direktive je zlasti zagotoviti dosledno spoštovanje človeškega dostojanstva in spodbujati uporabo členov 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 in 47 Listine ter jo je treba temu ustrezno izvajati.“

12 V skladu s členom 1 Direktive 2013/32 je njen namen določiti skupne postopke za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite na podlagi Direktive 2011/95.

13 V členu 2(f) Direktive 2013/32 „organ za presojo“ pomeni „kateri koli parasodni ali upravni organ v državi članici, ki je odgovoren za obravnavanje prošelj za mednarodno zaščito in je pristojen izdajati odločbe na prvi stopnji v takih primerih“.

14 Člen 46(1), (3) in (4) te direktive določa:

„1. Države članice zagotovijo, da imajo prosilci pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem zoper:

(a) odločbo, izdano v zvezi z njegovo prošnjo za mednarodno zaščito, vključno z odločbo:
(i) o neutemeljenosti prošnje v zvezi s statusom begunca in/ali subsidiarne zaščite,

[...]

[...]

3. Države članice zaradi spoštovanja odstavka 1 zagotovijo, da učinkovito pravno sredstvo vsaj v pritožbenih postopkih pred sodiščem prve stopnje zagotavlja podrobno in *ex nunc* presojo dejstev in pravnih vprašanj, po potrebi vključno s presojo potreb po mednarodni zaščiti v skladu z Direktivo 2011/95[...].

4. Države članice določijo razumne roke in druga potrebna pravila za uveljavljanje pravice prosilca do učinkovitega pravnega sredstva v skladu z odstavkom 1. [...]"

15 Člen 51(1) navedene direktive določa:

„Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členi 32 do 46, [...] do 20. julija 2015. [...]"

16 Člen 52, prvi odstavek, Direktive 2013/32 določa:

„Države članice uporabljajo zakone in druge predpise iz člena 51(1) za vložene prošnje za mednarodno zaščito [...] po 20. juliju 2015 ali na zgodnejši datum. Prošnje, ki so vložene pred 20. julijem 2015 [...] urejajo zakoni in drugi predpisi, sprejeti v skladu z Direktivo 2005/85/ES [Sveta Direktiva Sveta 2005/85/ES z dne 1. decembra 2005 o minimalnih standardih glede postopkov za priznanje ali odvzem statusa begunca v državah članicah (UL 2005, L 326, str. 13)].“

Madžarsko pravo

Zakonodaja, ki se uporablja v postopkih v zvezi z mednarodno zaščito in ki je veljala pred 15. septembrom 2015

17 Člen 339(1) in (2)(j) polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (zakon št. III iz leta 1952 o civilnem postopku, v nadaljevanju: zakonik o civilnem postopku) v različici, ki je veljala pred 15. septembrom 2015, je določal:

„1. Razen če zakon določa drugače, sodišče razveljavi upravno odločbo, ki je bila izdana v nasprotju s pravnimi pravili, razen če gre za kršitve postopkovnih pravil, ki ne vplivajo na vsebino, in če je potrebno, organu, ki je sprejel upravno odločbo, odredi, da izvede nov postopek.

2. Sodišče lahko spremeni te upravne odločbe:

[...]

(j) odločbo, izdano v zvezi s priznanjem statusa begunca.“

18 Določba, podobna navedenemu členu 339(2)(j), je bila vsebovana v členu 68(5) menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (zakon št. LXXX iz leta 2007 o pravici do azila, v nadaljevanju: zakon o pravici do azila).

Zakonodaja, ki se uporablja za postopke v zvezi z mednarodno zaščito in ki velja po 15. septembru 2015

19 Egyes törvényeknek a tömeges bevándorlás kezelésével összefüggő módosításáról szóló 2015. évi CXL. törvény (zakon št. CXL iz leta 2015 o spremembi nekaterih zakonov v okviru upravljanja množičnega priseljevanja, v nadaljevanju: zakon o upravljanju množičnega priseljevanja) je začel veljati 15. septembra 2015. S členom 1(3)(a) tega zakona je bil razveljavljen člen 339(2)(j) zakona št. III iz leta 1952 o uvedbi zakonika o civilnem postopku. S členom 14 zakona o upravljanju množičnega priseljevanja je bil spremenjen člen 68(5) zakona o pravici do azila.

20 Po tej zadnji spremembi člen 68(3), (5) in (6) zakona o pravici do azila, ki se uporablja tudi za zadeve, ki so obstajale ob začetku njegove veljavnosti, določa:

„3. [...] Sodišče opravi celovito presojo dejstev in pravnih vprašanj na dan sprejetja sodne odločbe.

[...]

5. Sodišče ne sme spremeniti odločbe organa, pristojnega za azil; razveljavi upravno odločbo, ki je bila izdana v nasprotju s pravnimi pravili, razen če gre za kršitve postopkovnih pravil, ki ne vplivajo na vsebino, in po potrebi organu, pristojnemu za azil, odredi, naj izvede nov postopek.

6. Zoper odločbo sodišča, s katero se postopek konča, ni pritožbe.“

21 Člen 109(4) közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (zakon št. CXL iz leta 2004 o splošnih določbah na področju upravnega postopka in upravnih storitev, v nadaljevanju: zakon o upravnem postopku) določa:

„Upravni organ je vezan na izrek in obrazložitev odločbe, ki jo je izdalo sodišče, ki odloča o upravnem sporu, in se z njima uskladi v novem postopku in ob sprejetju nove odločbe.“

22 Člen 121(1)(f) tega zakona določa:

„V okviru postopkov, ki jih ureja to poglavje, je treba odločbo razveljaviti:

[...]

(f) če je njena vsebina v nasprotju z določbami člena 109[4].“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

23 A. Torubarov, ruski državljan, je opravljal podjetniški poklic in kot član sodeloval pri dejavnostih ruske opozicijske politične stranke in nevladne organizacije, ki zastopa interese podjetnikov. Od leta 2008 je bilo v Rusiji proti njemu začelih več kazenskih postopkov. A. Torubarov je zato zapustil rusko ozemlje, da bi se najprej nastanil v Avstriji in pozneje v Češki republiki, od koder je bil 2. maja 2013 izročen Rusiji.

24 Po vrnitvi v Rusijo je bil znova obtožen, vendar izpuščen na prostost, da bi pripravil svojo obrambo. 9. decembra 2013 je nezakonito prestopil madžarsko mejo in so ga policijski organi te države nemudoma prijeli. Ker A. Torubarov ni mogel dokazati zakonitosti svojega bivanja na Madžarskem, mu je policija odvzela prostost. Istega dne je A. Torubarov vložil prošnjo za mednarodno zaščito.

25 Urad za priseljevanje je z odločbo z dne 15. avgusta 2014 to prošnjo za mednarodno zaščito zavrnil. V utemeljitev svoje odločbe je navedel, da so izjave A. Torubarova in informacije, pridobljene v zvezi z razmerami v njegovi izvorni državi, potrjevale, da dejstvo, da je v njej preganjan, bodisi iz političnih ali drugih razlogov, ali da mu je bila v njej povzročena resna škoda v smislu člena 15 Direktive 2011/95, ni verjetno.

26 A. Torubarov je zoper to odločbo vložil tožbo pri predložitvenem sodišču, Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (upravno in delovno sodišče v Pécsu, Madžarska). To je s sodbo z dne 6. maja 2015 navedeno odločbo razveljavilo in uradu za priseljevanje odredilo, naj izvede nov postopek in izda novo odločbo. Ta razveljavitev je bila utemeljena s tem, da ta ista odločba vsebuje protislovja in da urad za priseljevanje na splošno ni preučil dejstev, ki so mu bila predložena v presojo, ali pa jih je, kar zadeva tista dejstva, ki jih je upošteval, presojal pristransko, tako da je bila njegova odločba neutemeljena in ni bilo mogoče opraviti sodnega nadzora nad njeno vsebino. Navedeno sodišče je v svoji odločbi uradu za priseljevanje prav tako dalo podrobna navodila o elementih, ki jih mora preučiti v okviru novega postopka, ki ga je treba izvesti.

27 Urad za priseljevanje je ob koncu tega drugega upravnega postopka z odločbo z dne 22. junija 2016 ponovno zavrnil prošnjo A. Torubarova za mednarodno zaščito, pri čemer je med drugim ugotovil, da mu je pravica do neodvisnega sodnega postopka zagotovljena v njegovi izvorni državi in da mu tam nikakor ne grozi preganjanje. V utemeljitev te nove odločbe in v skladu z navodili predložitvenega sodišča je ta urad glede na vse dokumente, ki mu jih je posredoval A. Torubarov, zbral zlasti informacije o korupciji v Rusiji in o pogojih prestajanja zaporne kazni v ruskih zaporih ter o delovanju pravosodja v Rusiji.

- 28 Urad za priseljevanje se je v tej drugi odločbi oprl tudi na izvedensko mnenje Alkotmányvédelmi Hivatal (madžarski urad za varstvo ustave, Madžarska). Ta je menil, da prebivanje A. Torubarova na madžarskem ozemlju škodi interesom nacionalne varnosti, ker je bila zadevna oseba spoznana za krivo dejanj, ki so v nasprotju s cilji in načeli Združenih narodov, v smislu člena 1(F)(c) Konvencije o statusu beguncev, podpisane v Ženevi 28. julija 1951 (*Recueil des traités des Nations unies*, zv. 189, str. 150, št. 2545 (1954)), ki je začela veljati 22. aprila 1954 ter je bila dopolnjena in spremenjena s Protokolom o statusu beguncev, ki je bil sklenjen v New Yorku 31. januarja 1967 in je začel veljati 4. oktobra 1967 (v nadaljevanju: Ženevska konvencija).
- 29 A. Torubarov je pri predložitvenem sodišču vložil tožbo zoper odločbo urada za priseljevanje z dne 22. junija 2016. To sodišče je to odločbo razveljavilo s sodbo z dne 25. februarja 2017 in uradu za priseljevanje naložilo, naj začne nov postopek in izda novo odločbo. Menilo je namreč, da je odločba z dne 22. junija 2016 nezakonita zaradi očitno napačne presoje, prvič, informacij v zvezi z zadevno državo in, drugič, izvedenskega mnenja madžarskega urada za varstvo ustave.
- 30 V zvezi s tem je predložitveno sodišče ugotovilo, da je iz dejanskega stanja, opisanega v tej odločbi, jasno razvidno, da ima A. Torubarov v nasprotju s presojo, ki jo je opravil urad za priseljevanje, razloge za strah, da bo v Rusiji preganjan zaradi svojih političnih mnenj in da tam utrpi resno škodo. Poleg tega je navedlo, da se vsebina in izrek izvedenskega mnenja madžarskega urada za varstvo ustave, ki vsebuje nacionalne zaupne podatke, nista ujemala in da urad za priseljevanje ni presodil vsebine tega izvedenskega mnenja, iz katerega bi bilo mogoče jasno sklepati, da v njem upoštevana dejstva ne pomenijo obremenilnih elementov zoper A. Torubarova, ampak nasprotno, dokaze, ki dokazujejo utemeljenost njegove prošnje za mednarodno zaščito.
- 31 Urad za priseljevanje je z odločbo z dne 15. maja 2017 (v nadaljevanju: zadevna odločba) tretjič zavrnil prošnjo A. Torubarova za mednarodno zaščito, ki se nanaša na priznanje statusa begunca in statusa subsidiarne zaščite, zlasti zato, ker v zvezi z njim ni bilo mogoče ugotoviti nobenega preganjanja iz političnih razlogov. Vendar se ta urad v utemeljitev svoje odločbe ni več skliceval na izvedensko mnenje madžarskega urada za varstvo ustave.
- 32 Predložitveno sodišče trenutno obravnava tretjo tožbo – zdaj zoper zadevno odločbo – s katero A. Torubarov predlaga, naj se ta odločba spremeni tako, da mu to sodišče primarno prizna status begunca ali, podredno, upravičenca do subsidiarne zaščite.
- 33 Vendar v zvezi s tem predložitveno sodišče navaja, da je bila z začetkom veljavnosti zakona o upravljanju množičnega priseljevanja, in sicer 15. septembra 2015, odpravljena pravica upravnih sodišč, da spreminjajo upravne odločbe o priznanju mednarodne zaščite.
- 34 Predložitveno sodišče pa meni, da so s to zakonodajo prosilci za mednarodno zaščito prikrajšani za učinkovito pravno sredstvo. Edina posledica, ki jo določa nacionalno pravo, če uprava krši svojo obveznost uskladitve z izrekom in obrazložitvijo prve sodbe o razveljavitvi prve upravne odločbe o zavrnitvi prošnje za mednarodno zaščito, naj bi bila namreč razveljavitev nove upravne odločbe. V takem položaju naj torej sodišče, ki mu je zadeva predložena, ne bi imelo druge možnosti, kot da upravi naloži, naj začne nov postopek in sprejme novo odločbo. Tako naj upravi niti ne bi moglo naložiti, naj zadevnemu prosilcu prizna mednarodno zaščito, niti sankcionirati njenega nespoštovanja njegove prve sodbe, kar naj bi pomenilo tveganje, da se postopek – v nasprotju s pravicami prosilca – podaljša za nedoločen čas.
- 35 Povsem tako naj bi bilo v zadevi, o kateri odloča predložitveno sodišče, v kateri je to že dvakrat razveljavilo odločbi urada za priseljevanje in v kateri je ta urad sprejel tretjo odločbo, to je zadevno odločbo, ki ni v skladu s sodbo navedenega sodišča z dne 25. februarja 2017, v skladu s katero je to sodišče odločilo, da je treba A. Torubarovu priznati mednarodno zaščito, razen v primeru dokazane

grožnje za javno varnost. Tako naj bi A. Torubarov od vložitve prošnje za mednarodno zaščito, in sicer decembra 2013, ker o tej prošnji ni bila sprejeta dokončna odločba, živel v položaju pravne negotovosti, ne da bi imel kakršen koli status na madžarskem ozemlju.

36 V takem položaju predložitveno sodišče meni, da madžarsko pravo ne zagotavlja pravice do učinkovitega pravnega sredstva, ki je določena v členu 46(3) Direktive 2013/32 in členu 47 Listine. Zato se sprašuje, ali te določbe prava Unije dovoljujejo, da odločbo, kakršna je zadevna odločba, spremeni tako, da nacionalne zakonodaje, ki mu zanika to pristojnost, ne uporabi.

37 V teh okoliščinah je Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (upravno in delovno sodišče v Pécsu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 46(3) Direktive [2013/32] v povezavi s členom 47 [Listine] razlagati tako, da so madžarska sodišča pristojna za spreminjanje upravnih odločb organov, pristojnih na področju azila, s katerimi se zavrne mednarodna zaščita, kakor tudi za priznanje takšne zaščite?“

Vprašanje za predhodno odločanje

38 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 46(3) Direktive 2013/32 v povezavi s členom 47 Listine razlagati tako, da v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, prvostopenjskemu sodišču, ki obravnava tožbo, vloženo zoper odločbo o zavrnitvi prošnje za mednarodno zaščito, daje pristojnost za spremembo te upravne odločbe in nadomestitev odločbe upravnega organa, ki jo je sprejel, s svojo odločbo.

39 Uvodoma je treba navesti, da države članice v skladu s členom 52, prvi odstavek, prvi stavek, Direktive 2013/32 uporabljajo zakone in druge predpise iz člena 51(1) te direktive za prošnje za mednarodno zaščito, vložene „po 20. juliju 2015 ali na zgodnejši datum“.

40 Iz pripravljanih dokumentov za Direktivo 2013/32 je razvidno, da je zakonodajalec Unije s tem, da je dodal izraz „ali na zgodnejši datum“ v navedenem členu 52, prvi odstavek, prvi stavek, državam članicam omogočil, da za prošnje za mednarodno zaščito, vložene pred 20. julijem 2015, uporabijo svoje določbe o izvajanju te direktive s takojšnjim učinkom (glej v tem smislu sodbi z dne 25. julija 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, točki 71 in 72, ter z dne 19. marca 2019, Ibrahim in drugi, C-297/17, C-318/17, C-319/17 in C-438/17, EU:C:2019:219, točki 63 in 64).

41 Ker člen 52, prvi odstavek, Direktive 2013/32 zagotavlja več možnosti za časovno uporabo, je za to, da se pri izvajanju prava Unije spoštujeta načeli pravne varnosti in enakosti pred zakonom ter da so prosilci za mednarodno zaščito zaščiteni pred samovoljo, pomembno, da vse države članice, ki jih ta direktiva zavezuje, predvidljivo in enotno obravnavajo prošnje za mednarodno zaščito, vložene v istem obdobju na njihovem ozemlju (glej v tem smislu sodbi z dne 25. julija 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, točka 73, ter z dne 19. marca 2019, Ibrahim in drugi, C-297/17, C-318/17, C-319/17 in C-438/17, EU:C:2019:219, točka 66).

42 V obravnavanem primeru je iz predložitvene odločbe razvidno, da je bila prošnja za mednarodno zaščito A. Torubarova vložena 9. decembra 2013, to je po začetku veljavnosti Direktive 2013/32, in sicer 19. julija 2013, vendar pred zadnjim dnem, ko bi jo bilo treba prenesti v nacionalno pravo, to je 20. julija 2015.

43 Poleg tega je predložitveno sodišče v odgovor na zahtevo po informacijah, ki jo je nanj naslovilo Sodišče, navedlo, da mora v skladu z nacionalnim pravom ravnati v skladu z nacionalno ureditvijo, s katero je bila prenesena Direktiva 2013/32, ki je začela veljati 15. septembra 2015, in ki sodišču prepoveduje, da spremeni upravno odločbo s področja prošnje za mednarodno zaščito, tudi v okviru

sodnih postopkov, ki so bili – čeprav se nanašajo na prošnjo za mednarodno zaščito, vloženo pred 20. julijem 2015 – tako kot postopek v glavni stvari, začeti po tem datumu. To informacijo je madžarska vlada potrdila v pisnem stališču.

- 44 V zvezi s tem je po eni strani iz sodne prakse, navedene v točki 40 te sodbe, razvidno, da lahko država članica svobodno odloči, da se zakonodaja, s katero je prenesena Direktiva 2013/32, takoj uporablja za take postopke.
- 45 Po drugi strani je Sodišče že pojasnilo, da določba nacionalnega prava, ki določa, da mora sodišče svojo odločbo opreti na dejanski in pravni položaj, ki obstaja na datum njegove odločbe, zagotavlja, da se prošnje za mednarodno zaščito, ki so bile vložene v istem obdobju na nacionalnem ozemlju in o katerih še ni bilo dokončno odločeno, obravnavajo predvidljivo in enotno (glej v tem smislu sodbo z dne 19. marca 2019, Ibrahim in drugi, C-297/17, C-318/17, C-319/17 in C-438/17, EU:C:2019:219, točki 67 in 68).
- 46 V teh okoliščinah člen 52, prvi odstavek, Direktive 2013/32 ne nasprotuje temu, da nacionalno sodišče, kakršno je predložitevno sodišče, uporabi nacionalno zakonodajo, s katero je bila prenesena Direktiva 2013/32, v postopku, ki poteka pred njim, čeprav se ta nanaša na prošnjo za mednarodno zaščito, vloženo pred 20. julijem 2015.
- 47 Po teh uvodnih pojasnilih je treba poudariti, da je v skladu s členom 1 Direktive 2013/32 namen te direktive določiti skupne postopke za priznanje in odvzem mednarodne zaščite na podlagi Direktive 2011/95.
- 48 Ta direktiva v skladu s svojim členom 1 določa standarde, najprej, glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, nato, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in nazadnje, glede vsebine te zaščite.
- 49 Kot je Sodišče že pojasnilo, je iz členov 13 in 18 Direktive 2011/95 v povezavi z opredelitvijo izrazov „begunec“ in „oseba, upravičena do subsidiarne zaščite“ iz člena 2(d) in (f) te direktive razvidno, da je treba mednarodno zaščito iz te direktive načeloma priznati državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva, ki se utemeljeno boji, da bo preganjana zaradi rasne, verske ali nacionalne pripadnosti, političnega prepričanja ali pripadnosti določeni družbeni skupini, ali za katero obstaja utemeljeno tveganje, da bo utrpela resno škodo v smislu člena 15 navedene direktive (glej v tem smislu sodbi z dne 4. oktobra 2018, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801, točka 47, in z dne 23. maja 2019, Bilali, C-720/17, EU:C:2019:448, točka 36).
- 50 Zato, kadar oseba izpolnjuje minimalne standarde, določene s pravom Unije, da bi bila upravičena do enega od teh statusov, ker izpolnjuje pogoje, določene v poglavjih II in III oziroma v poglavjih II in V Direktive 2011/95, morajo države članice – razen v primeru razlogov za izključitev, določenih v tej direktivi – priznati mednarodno zaščito, za katero je bilo zaproseno, pri čemer te države v zvezi s tem nimajo diskrecijske pravice (glej v tem smislu sodbe z dne 24. junija 2015, T., C-373/13, EU:C:2015:413, točka 63; z dne 12. aprila 2018, A in S, C-550/16, EU:C:2018:248, točka 52, ter z dne 14. maja 2019, M in drugi (Preklic statusa begunca), C-391/16, C-77/17 in C-78/17, EU:C:2019:403, točka 89).
- 51 Člen 46(1) Direktive 2013/32 prosilcem za mednarodno zaščito priznava pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem zoper odločbo, ki se nanašajo na njihovo prošnjo. Člen 46(3) te direktive opredeljuje obseg pravice do učinkovitega pravnega sredstva, pri čemer določa, da morajo države članice, ki jih ta direktiva zavezuje, zagotoviti, da sodišče, pri katerem se izpodbija odločba o prošnji za mednarodno zaščito, izvede „podrobno in *ex nunc* presojo dejstev in pravnih vprašanj, po potrebi vključno s presojo potreb po mednarodni zaščiti v skladu z Direktivo [2011/95]“ (glej v tem smislu sodbo z dne 25. julija 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, točki 105 in 106).

- 52 V zvezi s tem pojem „*ex nunc*“ opozarja na obveznost sodišča, da opravi presojo, pri kateri se po potrebi upoštevajo novi elementi, ki so se pojavili po sprejetju odločbe, zoper katero je vloženo pravno sredstvo. Kar zadeva pridevnik „podrobno“, ta potrjuje, da mora sodišče obravnavati tako elemente, ki jih je organ, pristojen na področju azila, upošteval ali bi jih lahko upošteval, kot elemente, ki so se pojavili po tem, ko je ta organ sprejel odločbo (glej v tem smislu sodbo z dne 25. julija 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, točki 111 in 113).
- 53 Iz tega izhaja, da morajo države članice na podlagi člena 46(3) Direktive 2013/32 prilagoditi svoje nacionalno pravo tako, da bo sodišče pri obravnavanju zadevnih tožb preizkusilo vse dejanske in pravne elemente, ki mu omogočajo posodobljeno presojo obravnavanega primera, tako da bi bilo prošnje za mednarodno zaščito mogoče izčrpno obravnavati, ne da bi bilo treba spis vrniti navedenemu organu. Taka razlaga daje prednost cilju Direktive 2013/32, katere namen je zagotoviti, da se take prošnje obravnavajo čim hitreje, ne da bi to vplivalo na izvedbo ustrezne in izčrpane presoje (glej v tem smislu sodbo z dne 25. julija 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, točke od 109 do 112).
- 54 Vendar se člen 46(3) te direktive nanaša zgolj na preizkus pravnega sredstva in se torej ne nanaša na morebitno razveljavitev odločbe, zoper katero je vloženo to pravno sredstvo. Tako zakonodajalec Unije s sprejetjem Direktive 2013/32 ni nameraval uvesti kakršnega koli skupnega pravila, v skladu s katerim bi moral parasodni ali upravni organ iz člena 2(f) te direktive izgubiti pristojnost po razveljavitvi njegove prvotne odločbe o prošnji za mednarodno zaščito, tako da lahko države članice še naprej določajo, da je treba spis po taki razveljavitvi poslati temu organu, da sprejme novo odločbo (glej v tem smislu sodbo z dne 25. julija 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, točki 145 in 146).
- 55 Čeprav Direktiva 2013/32 tako državam članicam priznava določen manevrski prostor, zlasti pri določitvi pravil v zvezi z obravnavanjem prošnje za mednarodno zaščito, kadar sodišče razveljavi prvotno odločbo takega organa, je vseeno treba na prvem mestu poudariti, da so države članice ne glede na tak manevrski prostor pri izvajanju te direktive dolžne spoštovati člen 47 Listine, ki v korist vsakogar, čigar pravice in svoboščine, zagotovljene s pravom Unije, so bile kršene, določa pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem (glej v tem smislu sodbo z dne 26. julija 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, točka 30 in navedena sodna praksa). Zato je treba značilnosti pravnega sredstva, ki je določeno v členu 46 Direktive 2013/32, določiti v skladu s členom 47 Listine, ki pomeni potrditev načela učinkovitega sodnega varstva (glej v tem smislu sodbi z dne 26. julija 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, točka 31, in z dne 25. julija 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, točka 114).
- 56 Na drugem mestu je treba opozoriti, da je člen 47 Listine dovolj sam po sebi in ga ni treba pojasnjevati z določbami prava Unije ali nacionalnega prava, da bi se posameznikom podelila pravica, na katero se kot tako lahko sklicujejo (sodba z dne 17. aprila 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, točka 78). Zlasti glede na to, na kar je bilo opozorjeno v prejšnji točki, torej ne more veljati drugače za člen 46(3) Direktive 2013/32 v povezavi s členom 47 Listine.
- 57 Na tretjem mestu bi bila pravica do učinkovitega pravnega sredstva iluzorna, če bi bilo v pravnem redu države članice dovoljeno, da pravnomočna in zavezujoča sodna odločba v škodo stranke ostane brezpredmetna (glej v tem smislu sodbo z dne 30. junija 2016, Toma in Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci, C-205/15, EU:C:2016:499, točka 43).
- 58 V tem okviru je Sodišče menilo, da bi bil členu 46(3) Direktive 2013/32 odvzet polni učinek, če bi se dopustilo, da bi po izreku sodbe, s katero je prvostopenjsko sodišče v skladu s to določbo opravilo popolno in *ex nunc* presojo potreb prosilca po mednarodni zaščiti v skladu z Direktivo 2011/95, parasodni ali upravni organ iz člena 2(f) Direktive 2013/32 lahko sprejel odločbo, ki bi bila v nasprotju s to presojo.

- 59 Zato, čeprav namen Direktive 2013/32 ni natančno in izčrpno poenotiti postopkovna pravila, ki se morajo uporabljati v državah članicah, kadar gre za sprejetje nove odločbe o prošnji za mednarodno zaščito po razveljavitvi prvotne odločbe, s katero je bila taka prošnja zavrnjena, pa iz cilja, ki mu sledi ta direktiva, to je zagotovitev čim hitrejše obravnave takih prošenj, obveznosti, da se zagotovi polni učinek njenega člena 46(3), in potrebe po zagotovitvi učinkovitosti pravnega sredstva, ki izhaja iz člena 47 Listine, izhaja, da mora vsaka država članica, ki jo navedena direktiva zavezuje, svoje nacionalno pravo prilagoditi tako, da bo po razveljavitvi te prvotne odločbe in v primeru vrnitve spisa temu parasodnemu ali upravnemu organu nova odločba sprejeta v kratkem času in bo v skladu s presojo iz sodbe, s katero je bila razveljavljena (glej v tem smislu sodbo z dne 25. julija 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, točka 148).
- 60 Na postavljeno vprašanje je treba odgovoriti ob upoštevanju zgornjih ugotovitev.
- 61 V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da besedilo člena 109(4) zakona o upravnem postopku – s pridržkom preveritve predložitvenega sodišča – očitno izpolnjuje obveznost rezultata, ki jo imajo države članice na podlagi člena 46(3) Direktive 2013/32 v povezavi s členom 47 Listine in na katero je bilo opozorjeno v točki 59 te sodbe, in sicer da se po razveljavitvi odločbe o prošnji za mednarodno zaščito in v primeru vrnitve spisa upravnemu organu, ki jo je sprejel, zagotovi, da je nova odločba navedenega organa v skladu s presojo iz sodbe, s katero je bila prvonavedena odločba razveljavljena.
- 62 Vendar je madžarska vlada na obravnavi pred Sodiščem navedla, da je treba to določbo razlagati tako, da lahko za ohranitev pristojnosti, ki jih ima na eni strani uprava, ki mora imeti osrednjo vlogo v postopkih v zvezi s prošnjo za mednarodno zaščito, in na drugi strani sodišče, ki odloča o pravem sredstvu iz člena 46(3) Direktive 2013/32, to sodišče daje navodila o dejstvih, ki jih je treba preučiti, in novih dokazih, ki jih je treba pridobiti, poda razlago zakona in navede upoštevalne elemente, ki jih mora upravni organ upoštevati, vendar zadnjenavedenega ne more vezati, kar zadeva konkretno presojo obravnavanega primera, ki lahko temelji na drugih pravnih in dejanskih okoliščinah, kot so te, ki jih je upoštevalo navedeno sodišče, kakršne so nove okoliščine, ki se pojavijo po izdaji sodne odločbe.
- 63 Vendar člen 46(3) Direktive 2013/32 v povezavi s sodno prakso Sodišča taki razlagi nasprotuje.
- 64 Sodišče je sicer že priznalo, da je obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito s strani pristojnega nacionalnega upravnega ali parasodnega organa, ki ima posebna sredstva in specializirano osebje na tem področju, bistvena faza skupnih postopkov, uvedenih z Direktivo 2013/32 (glej v tem smislu sodbi z dne 25. julija 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, točka 116, in z dne 4. oktobra 2018, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801, točka 96).
- 65 Dejstvo ostaja, da je zakonodajalec Unije, ker je določil, da mora sodišče, ki je pristojno za odločanje o tožbi zoper odločbo o zavrnitvi prošnje za mednarodno zaščito, po potrebi preučiti „potrebe [prosilca] po mednarodni zaščiti“, s sprejetjem člena 46(3) Direktive 2013/32 nameraval navedenemu sodišču, če to meni, da ima v zvezi s tem na voljo vse potrebne dejanske in pravne elemente, podeliti pristojnost, da lahko po podrobni in *ex nunc* presoji, to pomeni izčrpni in posodobljeni presoji teh elementov, zavezujoče odloči o vprašanju, ali navedeni prosilec izpolnjuje pogoje iz Direktive 2011/95 za priznanje mednarodne zaščite.
- 66 Iz navedenega izhaja, kot je v bistvu navedel generalni pravobranilec v točkah od 102 do 105, 107 in 108 sklepnih predlogov, da kadar sodišče izčrpno odloči o tožbi prosilca za mednarodno zaščito in ob tej priložnosti opravi posodobljen preizkus „potreb po mednarodni zaščiti“ tega prosilca glede na vse upoštevalne dejanske in pravne elemente, na podlagi katerega se prepriča, da bi moral biti status begunca ali osebe, ki je upravičena do subsidiarne zaščite, na podlagi meril, določenih z Direktivo 2011/95, navedenemu prosilcu priznan iz razlogov, ki jih ta navaja v utemeljitev svoje prošnje, in če to sodišče razveljavi odločbo upravnega ali parasodnega organa, ki je to prošnjo zavrnil, in vrne spis temu organu, je ta organ, če so podani dejanski ali pravni elementi, ki objektivno zahtevajo novo posodobljeno presojo, vezan na to sodno odločbo in razloge, na katerih ta temelji. Tako navedeni

- organ v okviru take vrnitve nima več diskrecijske pravice glede odločitve, ali bo priznal zaproseno zaščito ob upoštevanju istih razlogov, kot so tisti, ki so bili predloženi navedenemu sodišču, ker bi bil sicer členu 46(3) Direktive 2013/32 v povezavi s členom 47 Listine ter členoma 13 in 18 Direktive 2011/95 odvzet polni učinek.
- 67 V obravnavanem primeru se predložitveno sodišče sprašuje, ali je, kadar tak upravni ali parasodni organ, ki mu je bil spis vrnjen, ni izpolnil njegove razveljavitvene sodbe in je prosilec za mednarodno zaščito pri njem vložil tožbo zoper odločbo tega organa, s katero je ta ponovno zavrnil pravico do take zaščite, ne da bi se v utemeljitev te zavrnitve skliceval na razlog za izključitev, ki je nastal medtem, ali na nove dejanske ali pravne elemente, ki zahtevajo novo presojo, v skladu s pravom Unije pristojno, da s svojo odločbo nadomesti odločbo urada za priseljevanje tako, da jo spremeni v skladu s svojo prejšnjo sodbo, in to ne glede na nacionalno ureditev, ki mu tako ravnanje prepoveduje.
- 68 Predložitveno sodišče v tem okviru poudarja, da nacionalno pravo ne določa sredstev, na podlagi katerih bi lahko doseglo, da bi se njegova sodba spoštovala, saj je edina sankcija, določena s tem pravom, razveljavitev odločbe urada za priseljevanje, kar lahko pripelje do zaporednih razveljavitev upravnih odločb in pravnih sredstev, s katerimi se lahko podaljša položaj pravne negotovosti tožeče stranke, kot to v obravnavani zadevi ponazarja primer A. Torubarova.
- 69 V zvezi s tem, kot je razvidno iz točk 54 in 59 te sodbe, čeprav člen 46(3) Direktive 2013/32 držav članic ne zavezuje, da sodiščem, pristojnim za obravnavanje tožbe na podlagi te določbe, dodelijo pristojnost iz točke 67 te sodbe, ostaja dejstvo, da morajo te države članice vsekakor zagotoviti spoštovanje pravice do učinkovitega pravnega sredstva, določene v členu 47 Listine (glej v tem smislu sodbo z dne 8. novembra 2016, Lesoochranárske zoskupenie VLK, C-243/15, EU:C:2016:838, točka 65 in navedena sodna praksa).
- 70 Obstoj kršitve pravic, določenih s to določbo, je treba presojati glede na posebne okoliščine vsakega posameznega primera (glej v tem smislu sodbi z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 102, in z dne 26. julija 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, točka 41).
- 71 V obravnavanem primeru je treba poudariti, da je madžarska vlada na obravnavi pred Sodiščem opozorila na nov zakon o upravnem postopku, ki je začel veljati 1. januarja 2018, to je po datumu predloga za sprejetje predhodne odločbe. S tem zakonom naj bi bili uvedeni nekateri postopki in sredstva, na podlagi katerih bi lahko upravna sodišča upravne organe prisilila, da se uskladijo z njihovimi sodbami. V zvezi s tem je ta vlada poudarila tudi, da se ta zakonodajna sprememba ne uporablja *ratione temporis* za spor o glavni stvari in da se navedena sredstva nikakor ne morejo uporabiti na področju mednarodne zaščite, tako da položaj, s katerim je soočeno predložitveno sodišče, in sicer položaj, v katerem to nima sredstev, na podlagi katerih bi lahko doseglo, da bi se njegova sodba na tem področju spoštovala, ostaja nespremenjen.
- 72 Nacionalna zakonodaja, ki povzroči tak položaj, pa prosilcu za mednarodno zaščito dejansko odvzame pravico do učinkovitega pravnega sredstva v smislu člena 46(3) Direktive 2013/32 in ne upošteva bistvene vsebine pravice do učinkovitega pravnega sredstva, določene v členu 47 Listine, ker sodba sodišča, izdana po preizkusu, ki je v skladu z zahtevami iz navedenega člena 46(3) in ob koncu katerega je bilo v njej odločeno, da ta prosilec izpolnjuje pogoje iz Direktive 2011/95 za priznanje statusa begunca ali upravičenca do subsidiarne zaščite, ostaja brezpredmetna, saj navedeno sodišče nima nikakršnega sredstva, s katerim bi doseglo, da bi se njegova sodba spoštovala.
- 73 V takih okoliščinah bi bila vsaka določba nacionalnega pravnega reda ali vsaka zakonodajna, upravna ali sodna praksa, katere učinek bi bil zmanjšanje učinkovitosti prava Unije s tem, da bi se sodišču, pristojnemu za uporabo tega prava, odrekla možnost, da ob tej uporabi stori vse potrebno, da se ne uporabijo nacionalne zakonske določbe, ki morda ovirajo polni učinek predpisov Unije, ki imajo neposredni učinek, kot je člen 46(3) Direktive 2013/32 v povezavi s členom 47 Listine, nezdržljiva

z zahtevami same narave prava Unije (glej v tem smislu sodbi z dne 9. marca 1978, Simmenthal, 106/77, EU:C:1978:49, točka 22, in z dne 24. junija 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, točke od 52 do 62).

- 74 Da bi se prosilcu za mednarodno zaščito zagotovilo učinkovito pravno sredstvo v smislu člena 47 Listine in v skladu z načelom lojalnega sodelovanja, določenega v členu 4(3) PEU, mora nacionalno sodišče, ki odloča o tožbi, spremeniti odločbo upravnega ali parasodnega organa, v obravnavanem primeru urada za priseljevanje, ki ni v skladu z njegovo prejšnjo sodbo, in to odločbo nadomestiti s svojo odločbo o prošnji zadevne osebe za mednarodno zaščito, tako da po potrebi nacionalne ureditve, ki mu prepoveduje tako ravnanje, ne uporabi (glej po analogiji sodbo z dne 5. junija 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, točka 62).
- 75 Taka razlaga člena 46(3) Direktive 2013/32 v povezavi s členom 47 Listine je potrebna, prvič, ker – kot je razvidno iz točke 50 te sodbe – če prosilec za mednarodno zaščito izpolnjuje pogoje iz Direktive 2011/95 za priznanje statusa begunca ali osebe, ki je upravičena do subsidiarne zaščite, mu morajo države članice priznati navedeni status, ne da bi v zvezi s tem imele diskrecijsko pravico, pri čemer lahko v skladu s členom 14(1) in (4) ter členom 19(1) in (2) te direktive ta status prizna tudi sodni organ.
- 76 Drugič, čeprav je Sodišče res razsodilo, da zakonodajalec Unije s sprejetjem Direktive 2013/32 ni nameraval uvesti nikakršnega skupnega pravila, v skladu s katerim bi moral parasodni ali upravni organ iz člena 2(f) te direktive izgubiti pristojnost po razveljavitvi njegove prvotne odločbe o prošnji za mednarodno zaščito (sodba z dne 25. julija 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, točka 146), pa mora nacionalno sodišče, ki mu je bila predložena tožba, če navedeni organ v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, ni spoštoval sodbe tega sodišča, spremeniti odločbo tega organa in jo nadomestiti s svojo odločbo.
- 77 Zato je treba v obravnavanem primeru ugotoviti, da čeprav – kot naj bi bilo razvidno iz navedb v predložitveni odločbi – je predložitveno sodišče v sodbi z dne 25. februarja 2017 glede na vse upoštevne dejanske in pravne elemente na podlagi Direktive 2011/95 dejansko opravilo podrobno in *ex nunc* presojo „potreb po mednarodni zaščiti“ A. Torubarova, na podlagi katere je odločilo, da mu mora biti taka zaščita priznana, vendar urad za priseljevanje te sodbe ni upošteval, ne da bi bili v zadevni odločbi v zvezi s tem ugotovljeni novi elementi, zaradi katerih bi bila potrebna nova presoja – kar mora potrditi navedeno sodišče – mora to sodišče v skladu s členom 46(3) Direktive 2013/32 v povezavi s členom 47 Listine spremeniti zadevno odločbo, ki ni v skladu s prejšnjo sodbo, in jo nadomestiti s svojo odločbo glede mednarodne zaščite, do katere mora biti upravičen A. Torubarov na podlagi Direktive 2011/95, pri čemer nacionalne ureditve, ki mu načeloma tako ravnanje prepoveduje, ne uporabi (glej po analogiji sodbi z dne 17. aprila 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, točka 79, in z dne 5. junija 2018, Kolev in drugi, C-612/15, EU:C:2018:392, točka 66).
- 78 Iz vsega zgoraj navedenega je razvidno, da je treba člen 46(3) Direktive 2013/32 v povezavi s členom 47 Listine razlagati tako, da mora v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari – v katerih je prvostopenjsko sodišče, potem ko je opravilo podrobno in *ex nunc* presojo vseh upoštevni dejanskih in pravnih elementov, ki jih je predložil prosilec za mednarodno zaščito, ugotovilo, da je treba temu prosilcu na podlagi meril iz Direktive 2011/95 priznati tako zaščito iz razloga, na katerega se sklicuje v utemeljitev svoje prošnje, vendar je upravni ali parasodni organ pozneje sprejel nasprotno odločitev, ne da bi v zvezi s tem navedel nastanek novih okoliščin, ki bi upravičevale novo presojo potreb po mednarodni zaščiti navedenega prosilca – navedeno sodišče spremeniti to odločbo, ki ni v skladu z njegovo prejšnjo sodbo, in jo nadomestiti s svojo odločbo glede prošnje za mednarodno zaščito, pri čemer po potrebi ne uporabi nacionalne ureditve, ki mu tako ravnanje prepoveduje.

Stroški

- 79 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

Člen 46(3) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite v povezavi s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah je treba razlagati tako, da mora v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari – v katerih je prvostopenjsko sodišče, potem ko je opravilo podrobno in *ex nunc* presojo vseh upoštevni dejanskih in pravnih elementov, ki jih je predložil prosilec za mednarodno zaščito, ugotovilo, da je treba temu prosilcu na podlagi meril iz Direktive 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite priznati tako zaščito iz razloga, na katerega se sklicuje v utemeljitev svoje prošnje, vendar je upravni ali parasodni organ pozneje sprejel nasprotno odločitev, ne da bi v zvezi s tem navedel nastanek novih okoliščin, ki bi upravičevale novo presojo potreb po mednarodni zaščiti navedenega prosilca – navedeno sodišče spremeniti to odločbo, ki ni v skladu z njegovo prejšnjo sodbo, in jo nadomestiti s svojo odločbo glede prošnje za mednarodno zaščito, pri čemer po potrebi ne uporabi nacionalne ureditve, ki mu tako ravnanje prepoveduje.

Podpisi